הטדה

הלכה ד מתני' ממקדיש נכסיו. וסמס הקדש לבדק הבית: והיו בהם דברים הראוים לקרבנום לבור. היינו קטורת: ינסטו לאומנין בשכרן. ויולאין לחולין אע"פ שאין דבר
אחר נכנס תחתיו דקסבר הקדש מתחלל על המלאכה דכתיב ועשו לי מקדש שתהיה המלאכה נעשית מן ההקדש: אינה מן המדה. כלומר אין מדה זו שאתה
אומר כמדה האמורה לעיל בקטורת ואין ראי אלא שמשוה מדומיך הלכך מפרשין מהן שכר האומנין ובי דלאמרינן לעיל גבי מותר הקטורת ואין הקדש מתחלל על המלאכה: ודמים
יפלו וכדי הפנים. דסבר סמס הקדש לבדק הבית ואפי במידי דחזי למובח אבל הראי במידי שולים. קסבר מידי
יפלו וכד"ה: ויביא במידי שולים הלכן וכרים
רבב"ן
מתני ראויין לקרבנות לצור. מפרש הלכה ד מתני המקדיש לבסיו והיו בהן עלמו הקבו עולות אבל נקבות אינו לוצור הלבד עורים.

ל) כריתות ו ע"ל, ב) אותן, ג) ב"ב מ) כריטונדי עי מ, כי טונון, מי כי כ קנא א זבחים קג א תמורה כ א ודף לא ב, ד) ויביא בדמיהן עולות ושאר נכסים יפלו וכו', ה) ב"ב שם (זבחים שם), ו) כריתות ו א ולעיל הל"ג, ש), חמורה לא ב, **ה**) שם, ט) חולין קל א, י) הדבר ל״ע דלר״א דס״ל דאין אדם חולק הקדישו א״כ ע״כ דלא פ״ל הך סברא דלא שביק איניש וכו׳ ואולי ל"ל ולא אמרינן דלא שביק וכוי, כ"ל הדבר ל"ע דהא בהדיא תנן דמביא בדמיהן עולות ואולי דעעות סופר הוא ול"ל ויביא בדמיהו עולות ועור הזכרים

עין משפם גר מצוה

לה א מיי פרק ה מערכין הל"י: לו ב מיי שם הל"ו: לו ג מיי שם הל"ח: לך ד מייי שם הל"ז ופ"ו הל"ח: לם ה מיי שם פ"ו הלכה ח: ב ו מיי׳ פרק ה ממעילה הל"ו: בא ז מיי׳ פרק ה מערכין הל"ו:

נוסחת הבבלי

(א) השוה את מדתו כו' שמעתי לברי שניהן כו': (ב) המקדיש נכסים כו' ר' אלעזר כו': (ג) קטורת ר' יהושע אמר כו' לבד"ה וחלין על הכל כו׳ אמר ר׳ חנינא דר׳ אליעזר כו׳ ר׳ אליעזר כו׳ ימכרו לזבחי שלמים כו׳: (ד) כבר נאמר כו׳ במה שלמים כו׳: (ד) שנמים כו : (ו') ככל מנמו כו במה אגן קיימין במקדיש את נכסיו מיכאן כו' רב הוגא כו' אבל המקדיש עדרו כו' ר' בא ר' הוגא כו': (ה) על דעתיה דר' יותנן לא שניא כו' ר"א בשם ר' אבהו בשם ר' אחא קדשי : יוכ

הגהות הגר"א

בבירולי יבש אע"ג שהן חול דאתי לקיץ המובח והכא מספקא ליה. ומשני הא דפשיטא ליה בכלי שרת דשם בירולי יבש עכ"פ הן בכלי שרת. ומה שבפנים קדשו רק דבירונין ס"ל לר"ע דלא קדיש להו וג"כ דין קודש להם דאם יש זבח וכו' ונפסלו בלינה ולהכי לקין המזבח משא"כ הכא לחד מ"ד פסולה היא ולכן מספקא ליי ומה דלריכא ליי היינו בכה"ג שנתפטמו הקטרת בחול דפליגי בזה אי כשרה אי פסולה ומספקא ליה בדמים אי אתי לקיך המובח או לא. ולהכי גריס לעיל בעי ר"ח בר בא. ונהכי גרים פעיר בפי רייח בר כח.
וע" שבוער (יא.) ד"ים אלא מעתה
וכר. וכמנחר (כ.) ואם לנו נפסלו
כר: [א] ה"ג אלא במה אנן קיימין
במקדיש את נכסיו קדש לה" שסחם
הקדשות לבדק הבית. כי"ל. דהא
הקדשות לבדק הבית. כי"ל. דהא הקדש המתא כתיב והכל לה' ומקדש לה' הוא דקמוכח לה: [ב] ה"ג ע"ד דרבי בא קשיא בהמה לא למובח היא המקדיש בהמ' למזבח אומר למזבח ולמה סמם האיש הזה וכו' כנ"ל:

גליון הש"ם

ואן היינו מדלא פי׳ לעולה נאן ישיים לתלכם פי לעוכה לח לשלמים ע"כ דלה לקרבן מכוין אלה לבד"ה ועיין מהרא"פ ודלה כק"ע שנדחה ולפ"ז אם לא היו אלא זכרי שממק זכפ דמום כמ היא מכח זכרי דסתמא הם עולות שהם כליל גם ר"א מודה דהם עלמן יקרבו עולות כיון דלא הי' לריך וכדעת רב אדא בר אהבה בתמורה שם לל"ק לפרש ובזה א"ש דברי הרמב"ם בפ"ה ממעה"ק הלכ"א שכתב וכן המקדיש נכסים והיו בהם זכרים שדינן שיקרבו עולות אף שפסק בפ"ה מערכין כר"א ועי" בלח"ת שהניח בל"ע דשם דמיירי במו מי שהאמו כני עי ישם יומיתי בוכרים לבד בזה גם ר"א מודה וכר" אבא שם משא"כ בוכרים ונקבות יחד פסק כר"ח והכריע כל"ק משום לפנון כל כל האפלים כל כן משום דבירושלמי תפס כן כדרכו ז"ל ודו"ק:

לצנק קצה שומת זהב כולן לגבוה הלכך ימכרו לצרכי זבחי שלמי דכיון דראויו׳ למזבח חלה עלייהו נכרכי וכמי שנכני רצרון דרחורי בנחבח חבם עביים: קרושת המוצח ויביא בדמיהן עולות: **המקדיש בפי'**. שאמת בהמה ונכפי להקדש דרטין שהפרישן והבדילן זו מזו ואעפ"י לא אמר בהמה למוצח ונכפי לבדק הביש שמעיק שדעתו שהכל ילך אל מקום א' לבדק הבית שמעיק שדעתו שהכל ילך אל מקום א' לבדק הבית אבל המקדיש סחם כל נכסיו אחריון שדעתו להקדיש כל דבר למה שהוא ראוי: יינוח שמנים וסלסום. שהן ראויין למנחות ולנסכים: ועופות מורים ובני יונה: ר' ליעוד וכו'. טעמו מפרש בגמ': גמ' קטורם. היינו דברים הראוין לקרבנות בגמ': גמ' קטורם. היינו דברים הראוין לקרבנות ווקפר דבהמה ויינות ושמנים וסלחות כבר חני להו וקסבר יחיד מתודב קטורת ורי הושעיא פליג כדפיי ווקפר יחיד מתודב קטורת ורי הושעיא פליג כדפיי הושעיא פליג כדפיי הושעיא פליג כדפיי הושעיא פליג כדפיי הושעיא פליג בדפיים היינות המשורה ברשורה מהיינות המשורה היינות המשורה ברשורה מיינות המשורה היינות המשורה ברשורה היינות המשורה ברשורה היינות המשורה המשורה היינות המשורה המשורה היינות המשורה המשורה היינות המשורה לעיל: **חמן חנינן.** בתמורה פ"ז: ו**מועלין בגידוליהן.** שהמקדיש בהמה לבדק הבית מועלין בחלבה: ואין שמתון ש במתום נכוק הבית מוענין בחלבה: וחין ככן הנחה לכהנים. משח"כ בקדשי מוצח הבשר או העור לכהנים: דר"א היא. הא דמנן סמם מקדשות לבד"ה דמשמע אפילו על בהמה אתיא יקן שות נכל היי לתפתע מפיפר על בייתוי מתיקל כר"א: מה אנן קיימין. במאי איירי הך קרא אם במקדים בית ממש: ה"ג כי פליגי במקדים נכסיו. יה"פ דוקא במקדיש נכסיו הוא דאר"א שאף דמי וה"ם דוקא במקדים נכסיו הוא דאר"א שאף דמי הבהמות יפלו לבדק הבית שאין אדם חולק נדרו ומדשאר נכסיו לבדק הבית אף בהמה נמי: אבל כמקדים עדרו. כלותר במקדים בהמות לחוד אף היא מודה שהן למובח: כל מתדה שהן למובח: כל מתדה שהן למובח י"י מודה שהוא לבדק הבית שאין אדם חולק נדרו: בסחם לא למובח היא. במתיה וכיון דבהמה לומבח נימא הכל למובח מיאה בתיה וכיון דבהמה מובח היא. בתיה וכיון דבהמה מובח בית נותרה אם למובח לשורה? שה בתיה וכיון דבהמה מובח לבית ומתרה אם היא ברו מובח לא מובח לשורה? שאר נכסיו שאין אדם חולק נדרו וספיקא לחומרא: ומשני בהמה. ודאי למובח היא אלא הכא אולינן לקולא ואמריטן לבדק הבית הוא מדסתם המקדיש הזה ולא פי׳ שמקדיש בהמוח אלא אמר נכסיו ה״ל היה ולח פיי שתקרים בהתות מתח חתר לנסקיי ה"ל כלותר בפירוש שיהו לבדק הבית: לא שנייא וכו'.
ליש המקדיש נכסיו וליש המקדיש עדר במרוייהו
פליגי ר"א ור"י: שפודין ממימים. כגון שעבר
והקדיש חמימי לבדק הבית כשהן נפדין בעוד שהן
ממימים יולאין לחולין: *)(מסני. דחולין פ' הזרוע
ממי דייקא): מסניםא אמרה כן. בממיה הא לא
מנו אלא ולדן וחלבן של בעל מוס שכפדו של בעל
ממי אלא ולדן וחלבן של בעל מוס שכפדו של בעל מום קבוע הוא דמותרין לאחר פדיונן אבל של

ב"ס בכל דפוסים הקודמין והוא נעמק מפירוש מהרא"פ כי לפירוש הק"ע האי מחני הוא קושיא ולא סייעתא. ודוק:

מישתא. הזק:

משנת אליהו

משנת אליהו

משנת אליהו

משנת די הכא אמה דבבני מניא בס ר"ש בר"י

נופיא דבשירים ירעו דהחם אינא דר" לר"ש קאתר

נופיא דבשירים ירעו דהחם אינא דר" לר"ש קאתר

נופיא בילוני אוינא קאתר תנאי ב"ד על המותרות שיקרבו

שנות ב"כ אינא דיבען דר"ש ל"ל מנאי ב"ד וומשון

השנות באין שנביא החום שם י"ב ב" ד"ה ואף ולא כפירש":

מסני אתרה בן וולדן וולבן מומר לאחר פדיונן. עיין

מסני אתרה בן וולדן וולבן מומר לאחר פדיונן. עיין

מסני אתרה בן וולדן וולבן מומר לאחר פדיונן. עיין

מחטר מרמר ה"ר ה"ר מונד כו דבקדש ב"ה לא שני לן בין בעל

ברש" ד"ה ה"ר"ה ועד כו דבקדש ב"ה לא שני לן בין בעל

מום מעיקרא להם ועשה בעל מום שהכי על שני מול מכיר

מון חלין ושם ל"ב א" ד"ה ואמר רממנא כוי דאי בעל מום

ממיחה נמו יופר מעתא די דיש אותר אותם לה בעל מום

ממיחה נמו יופר מעתא דומר לא בבפר מהול ממתני דמתורה

בם על מתימין לפי אוקימתא דגמרא בבפרות ""ד א" אף

בשם רבי יוםי קדשי בד"ה תמימין שפדאן ילאו למולין כוי

ואין להארץ:

דברים ראויין לקרבנות הצבור "ינתנו לאומנין בשכרן דברי ר"ע אמר לו בן עזאי אינה היא המדה אלא מפרישין מהן שכר האומנים ומחללין אותן על מעות האומנין שכו האומנים המהילן היהון על מערה ההחברן ונותנים אותן לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחים סאותה מתרומה חדשה המקדישי נכסיו והיה בהן בהמה ראויה על גבי מזבח זכרים ונקבות רבי אליעזר אומר בזכרים ימכרו יולצרכי עולות ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר בכרי לברק הבית רבי יהושע אומר זכרים עצמן נכסיו לברק הבית רבי יהושע אומר זכרים עצמן יקרבו עולות ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ויביא ברמיהן עולות ושאר נכסים יפלו לברק הבית אמר ר"ע רואה אני את דברי ר' אליעזר מדברי רבי יהושע שר' אליעזר (א) השוה את מדותיו ור' יהושע חלק א"ר פפיים שמעתי את דברי שניהן המקריש בפירוש כדברי ר' אליעזר והמקדיש סתם כדברי ר' יהושע (כ') המקדיש[©] נכסיו והיו בהן כדברי ר' יהושע (כ) המקדישי גכסיו והיו בהן דברים ראוים לגבי מזבח יינות ושמנים ועופות ר' אליעור אומר גימכרו לצרכי אותו המין ויביא בדמיהן עולות ושאר גכסים יפלו לבדק הבית: גמ' המקדיש וכו' לקרבגות צבור: ר'י יוחגן אמר (ג') קמורת אמר רבי הושעיה תיפתר באומן אמון שקבורות אבוירב יוושעירו דיפונו באוכן משל בית אבטינם שהיה נוטל בשכרו קטורת מה טעמא דבן עזאי שאין ההקדש מתחלל על המלאכה אלא על המעות: תמן" תניגן יש בקדשי בדק הבית ישקתם הקדשות לברק הבית הקדש בדק הבית ישקתם הקדשות לברק הבית הקדש בדק הבית החל על הכל יומועלין בגידוליהן ואין בהן הנייה לכהגים אמר רבי חגניה דר' ליעזר היא רתנינן המקריש נכסיו והיתה בהן בהמה ראויה ע"ג מובח וכרים ונקבות רבי ליעור אומר זכרים ימכרו לצרכי עולות ונקיבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית אמר רבי יוחנן מעמא דרבי ליעזר 'ואיש כי יקדיש את ביתו קודש לה' במה אנן קיימין אם בבית דירה (ד)כבר כתיב 'ואם המקדיש יגאל את ביתו אלא כי אגן קיימין במקדיש נכסיו ואומכן שסתם הקדשות לבדק הבית אמר^ס רבי זעירא רב חונה יוקן טוול לבו ליונין במקדיש נכסיו אבל במקדיש בשם רב במה פליגין במקדיש נכסיו אבל במקדיש עדרו כל עמא מודיי שהוא למזבח רבי בא רב תורה בעם רב מה פליגין במקדיש עדרו אבל במקדיש נכסיו כל עמא מודיי שהוא לבד"ה (ה)על דעתיה דרבי זעירא ניחא וקשיא על דרבי בא בהמה לא למזבח היא (ב)בהמה למזבח היא (6) ולמה סתם האיש הזה שהוא כאומר לא יהיה אלא לבד"ה רבי יוחנן אמר לא שנייא היא המקדיש נכסיו 'היא המקריש עדרו היא המחלוקת (רבי אבא כשם רבי אבהו כשם ר' אחא) רכ חונה כשם רכ רכי אכהו כשִי רבי יוחנן קדשי בר"ה שפודאן תמימין יצאו לחולין מתני⁽²⁾ אמרה כן ולדן וחלבן מותר לאחר פדיונן

בירושלמי קטורת ינתנו לאומנין בשכרן לאומני ביח אבטינס בן עואי לא סבירא ליה ליחן הקטורת לאומנין וטעמא מפרש בחוספתא ובירושלמי לפי שאין ההקדש מתחלל על המלאכה ומתני׳ דלעיל סתמא כבן עזאי: בתני' המקדיש נכסיו. סחס זכרים ימכרו ללרכי עולות אע"פ שאין פודין תמימין דוקא קדשי מזכח אבל קדשי בדק הבית נפדין אוקן קדש מוכנו מבל קדש המחפים חמימים ממימין דקי"ל בחמורה המחפים חמימים לבדק הביח כשהן נפדין אינן נפדין אלא למובח שכל הראוי למובח אינו יוצא מידי מובח לעולם וכן מפרש בירושלמי ר' חוקיה בשם ר' יוסי קדשי בדק הבית נפדין חמימין ינאו לחולין אין חימר לא ינאו לחולין היאך קדשי מזבח חלין על קדשי בדק הבית דס"ל לר־ אלישור דסתם הקדשות לבדק הבית ואין אדם חולק הקדשו לקדשי מזבח ולקדשי בדק הבית והכי מוכח בזבחים בפרק טבול יום דר' אליעור סבר אין אדם חולק הקדשו" דלא שביק אינש ספר מין מוכן יאוקים דלו לכו שפיק מינם קדשי מובח ועביד קדשי בדק הבית: ירושלמי אמר ר' יוחנן מ"ט דר' אליעור ואיש כי יקדיש את ביחו קדש לה' מה אנן קיימין אם בבית דירה כבר כתב אם המקדיש יגאל את ביחו אלא כך אנן קיימין במקדיש נכסיו (כל עמא מודו) [מכאן שסתם הקדשות] שהוא לבדק הבית ר' זעירא בשם רב מה פליגן במקדיש נכסיו אבל במקדיש עדרו כל עמא מודו דלמובח ר' בא בר הונא בשם רב מה פליגן במקדיש עדרו אבל במקדיש נכסיו כל עמא מודו לבדק הבית ר' יוחנן אמר היא המקדיש נכסיו היא המקדיש עדרו היא המחלוקת: בותבי' נקבום ימכרו ללרכי זכה שלמי׳. טעמא דר׳ יהושע לפי (שאין אדם) [שהאדם] חולק הקדשו ולא שביק קדשי מובח ועביד קדשי בדק הבית להכי זכרים הן עלמן יקרבו עולות אבל נקבות אינו יכול הוא להקריבן שיאכל הבשר והעור שלו כשאר שלמים שהכל הקדש לפיכך ימכרו והם יקריבום (ודמיהן לבד"ה) ⁽²⁾ וגם עור הזכרים שהן עולות לבד"ה והכי מסיק בפ׳ טבול יום הנ"מ בשר דלא תפים לקדשי בדק הבית אבל עור תפים אט"ג דאמר ר' יהושע אדם חולק הקדשו מה שראוי למובח ושאינו ראוי למזבח לבדק הבית לא שיהו כשאר קדשי מזבח שעורותיהן לכהנים דמודה הוא שהעור לבדק הבית כשאר נכסים אפי׳ עור העולה וכך פירש רבינו שלמה זל"ל: ירושלמי אמר ריש לקיש טעמא דר' יהושע דכחיב דבר אל אהרן ואל בניו וגו' אשר יקריב לה' לעולה הכל קרב עולה. לרצונכם תמים זכר מנין אפילו נקבות ת"ל בבקר לרבות את הנקבות ובתמורה פ"ג [דף כ] א"ל ר' חייא בר אבא לר' יוחנן לר' יהושע דאמר זכרים עלמן יקרבו עולות ש"מ דקדושת

הגוף אקדשינהו נקבות היכי קרבי שלמים הני מכח קדושה דחוייא אתיין פי' דהא אינו ראוי

להקריבן הוא אלא דמיהן נבעי רעייא א"ל ר' יהקריבן הוח מנח דמיהן נבעי רעיית ח"מ ר" כ" יוכם המפרים ובקה לאשם מרעה מד שתסתחלב ותמכר ויביא בדמיה אשם יהשט ש"ל כר" שמעון דאמת כל מילי דלא חזו להקרבה לא נחתא קדושה לגופיה דמנן התם המפריש ובקה לאשם תרעה עד שתסתחלב ותמכר ויביא בדמיה אשם אם קרב אשמו יפלו דמיו לנדבה ר"ש אומר חמכר שלא במום אלמא לא קדוש אלא דמיה: במרגי" השוה אם מדשו. הכל לבדק הבית ואינו חולק הקדישו ור" [יהושע] חלק הקדישו לקדשי מובח ולבדק הבית: בפירוש. שפירש לבדק הבית: בחבר" ר" אלישור אומר ימכרו ללרכי אומו המין ויביא בדמיהן שולות. ירושלמי אמר ר" אבהו בשם ריש לקיש טעמא דר" אלישור דמתיב דבר אל אהרן ואל בניו וגרי אשר יקריב לה" לעולה. הכל קרב לעולה בבקר ולא עופות פי" אין מקריבין הן עלמן. להקריבו אין את יכול שאין לעוף פדיון לפום כן לריך למימר לא קדשה אלא קדושת דמים ועוף דאין לו פדיון מנא לן דמניא בפרק המנחות והטלים והלצונה וכלי שרת אין להם פדיון שלא נאמר אלא בבהמה כדכתיב אם בבהמה הטמאה ופדה בערכך ובבהמה בעלת מום משתעי קרא:

מותרי מטאות שיקרבו שלות אבל שיקר הקרבן אינו משתנה: בתגב" המקדיש נכליו.

תקלין

מותרי מטאות שיקרבו שלות אבל שיקר הקרבן אינו משתנה: בתגב" המקדיש נכליו.

מותרי מטאות שיקרבו שלות אבל שיקר הקרבן אינו משתנה: בתגב" המקדיש נכליו.

מעשר אין דבר אחר נכנס תחמיי דקסבר הקדש מתחלל על המלחה דכתיב ועשו לי מקדש

שההיה המלחכה נעשית מן ההקדש: אינה מן המדה. לא מדה שזה היא לדמניאל לעיל אלא

מפרישין כוי כמו גבי קטורת דלמעלה: גבו" ממקדיש כוי רי"א קשרם. היינו ראיין לקרבנות

נעל כר. ועד שלא לקחו ממנו הקדשה ובבלי במקדים כרויתי "ש"א פריך עלה למה למני הכי וחחר ולוקחין כו' אש"כ דהכא מיירי בסמתני קטורת שעדיין לא נחפטתה כלל:

מנו על כר. ועד שלא לקחו ממנו הקדשה ובבלי בתקבר סמה הקדשות לבד"ה ואפי במידי דחוי

מנוב" המקדיש כו' ודמיהן ישל כו' לו לבד"ב. דסבר סמה הקדשות לבד"ה אינן נפידן אלא למובח

מובח אלג הראוי למובח אינו יוצא בדמים! עולות. ס"ל מידי דחוי למובח מתחתוא למובח מלה מלחיל למובח

מקדשיהו הלכך זכרים עלמן יקרבו שלות אבל נקבות אין קריבות שלמים דדעתיה דמקדיש

שיהיי כלן לגבוה הלכך זכרי לצרכי ובחי שלמים דכיון דראויות למובח מלה עלייהו קדושת

מובח וביה דמיהין שולות: מתקדיש בפינוש. שלתה בהתה ונכסי להקדש דרין שהפרישן

מדיל וו מוו ואעפ"כ לא אמר בהתה למובח ונכף לבד"ה שמע" שהסול ילך אל מקום

מריל, במסכת מתורה (ביא 2): שספם ההקדשות. הימא אל פירש בשחל האיו: גבו' מתן

מריל, במלכת מתורה (ביא 2): שספם ההקדשות. הימא אל מירש בשחל האיו: גבו' מתן

מריל, ההיי מה אנן קיימין. היכא איירי האי קרא: במקדיש מה נכסיו. דהיינו בה"א.

מריל הכי: מה אנן קיימין. היכא איירי האי קרא: במקדיש אם נכסיו. דהיינו בה"א. אתה כדכתיב חם בבהמה הטומחה ופדה בערכך ובבהמה בעכת מום משמעי קוע.

דתנין

דתנית דר"א: ה"ג קודש לה" שססם הקדשום לבד"ה. דהקדש סתמת כתוב והכל לה" ומקדש

לה" הוא דקמוכת לה: במקרש נכשיו. סתמת ההם פליג ב"א ומ"ל דקף הבהמות לבד"ה

לה" הוא דקמוכת לה: במקרש נכשיו. סתמת ההם פליג ב"א ומ"ל דף הבהמות לבד"ה

אבל מקדיש נכשיו ביל לבד"ה: עדבו. שהן בהמות ראויות למוצח אף ר"א מודה שהן למוצח.

אבל נכשי של יל לבד הב"ם. לפי שאין אדם חולק נדכרו. ולידייה ל"ל לת מני עם

שם: ע"ד דר ל"א לה קשים. לנה פליג ר"א במקדיש עדר שיהים לבד"ה והא בהתם שיכי למוצח.

שם: ע"ד דר ל"א מקדיש בהמה למוצה כר". מפכץ שהוא למוצח ומדסתם האיש הוה ש"מ שכוונתו

לבד"ה: ר"י ו"א כ"א דבשתיהן פליגי במקדיש עדר שיהים לבד"ה והא בחלש מכוונתו

לבד"ה: ר"י ו"א מ"א בדמור מול לבד"ה ור"י פליג: הקדש בו"ה שפאאן ממימים. אירי

עעתת ארד"א מדמתה במני" אמרה כן וולדן וחלגן מוסר אתר פדיונן. מתניתן

היא בחליש בגון בכה"ג דמתני" מהר כן וולדן וחלגן מוסר אתר פדיונן. מתניתן

להקדשן כדתני שם בהדית כל שקדם מום קבוע להקדשן כו' והיאך מביל סייע מהל עלים להחלש להיל מנו בליע שה בלית שול להבל להדיב בהתיים. ובלו לה בלא אולין לנוזו ולעבד וולדן וחלגן מה בלי שים שקדם מום קבוע להקדשן ופדו כו' ואלאן לחולין לנוזו ולעבד וולדן וחלבן ברי. עמתה

דיפדו הא לא נפדו אסורין בניה ועבודה מפיע לר"א דמתר קדשו לחוד בלו אלא לקדשי בו"ה אחל לו כדו אסורין בניה ועבודה מפיע לתיא דמתר הקדש ומם לשים דמים הוא דמים לה להוקדשו למם כן שיקיו הדמים

ד"ה לא (בו) לא בקדש בד"ה דמי ועבודה מושי לתובן בלחום הגוף למובת וכן למובת וכן למובת וכובתי למובת ולן למוסקא דגמרה

ד"ה כל כו') לאו בקדשי בד"ה חירי אלא בהקדשן למובת הוא דמוקם להו למוכת לתובת ולמובת וכובתי

תורה אור השלם